

Sygn. akt IV U 511/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 kwietnia 2014 roku nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. K. emeryturę od dnia 01 kwietnia 2014 roku.

Sygn. akt IVU 511/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 listopada 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 11.04.2014 r. odmówił J. K. wznowienia postępowania w sprawie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz 1118 z zm), ponieważ nie spełnia określonych w art. 114 ust. 1 powołanej ustawy albowiem nie przedstawił w ocenie organu rentowego żadnych nowych dowodów, które byłyby nieznanne w postępowaniu zakończonym wydaniem prawomocnej decyzji z dnia 15.06.2013 r.

J. K. w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w L. i w Spółdzielni (...) w T. pracował w warunkach szczególnych co zamierza wykazać zeznaniami świadków. Była to praca w warunkach szkodliwych. Nie ma obecnie możliwości uzyskania świadectw pracy w szczególnych warunkach, ponieważ pracodawcy ci nie istnieją. Po uwzględnieniu tych okresów zatrudnienia legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Na rozprawie w dniu 26.08.2014 r. wnosił o doliczenie mu jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) w T. oraz w (...) w T. w których odwołujący pracował w okresie od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodzony w dniu (...) r. ukończył 60 lat. Odwołujący legitymuje się wymaganym okresem składkowym w wymiarze 25 lat i 13 dni na dzień 01.01.1999 r. W dniu 11.03.2013 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Decyzja z dnia 15.06.2013 r. po rozpoznaniu wniosku z dnia 11.03.2013 r. organ rentowy odmówił J. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu swej decyzji organ rentowy wskazał, iż odwołujący nie spełnia przesłanek przyznania świadczenia emerytalnego określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 z póź. zm.), bowiem nie udokumentował 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymienionej w wykazie A bądź B stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8, poz. 43 z póź. zm.), a tylko 8 lat, 6 miesięcy i 27 dni w okresie od 05.01.1974 r. do 29.05.1982 r. i od 31.05.1982 r. do 31.07.1982 r. Decyzją z dnia 28.10.2013 r. organ rentowy odmówił J. K. wznowienia postępowania w sprawie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz 1118 z zm), ponieważ nie spełnia określonych w art. 114 ust. 1 powołanej ustawy albowiem nie przedstawił w ocenie organu rentowego żadnych nowych dowodów, które byłyby nieznanne w postępowaniu zakończonym wydaniem prawomocnej decyzji z dnia 15.06.2013 r. W dniu 02.04.2014 r. odwołujący wystąpił z nowym wnioskiem o emeryturę.

/dowód: wniosek z dnia 11.03.2013 r. –k. 1-2 ar czIII,

decyzja ZUS z dnia 15.06.2013 r. –k. 101 ar czIII,

wniosek z dnia 21.10.2013 r. –k. 102-106 ar czIII,

decyzja ZUS z dnia 28.10.2013 r. –k. 109 ar czIII,

wniosek z dnia 02.04.2014 r. –k. 110-114 ar czIII,

W okresie od 05.09.1988 r. do 13.03.1989 r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...)Spółka Akcyjna w K. na stanowisku operator zgarzniarki tj. pracę maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych określoną w Wykazie A dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Odwołujący w okresie od 07.11.1994 r. do 15.02.1995 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w T. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony tj. pługopiaskarki i zamiatarki ulic na stanowisku kierowca zamiatacz określoną w Wykazie A dział VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Organ rentowy uznał okresy od 05.09.1988 r. do 13.03.1989 r. i od 07.11.1994 r. do 15.02.1995 r. jako okresy pracy w warunkach szczególnych i wskazał, że uznany wymiar pracy odwołującego w warunkach szczególnych wzrósł do 9 lat, 4 miesięcy i 15 dni.

Dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych –k. 25 as,

świadectwo pracy z dnia 29.03.1989 r. –k. 109 ar czI,

świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych –k. 24 as,

świadectwo pracy z dnia 16.02.1995 r. –k. 123 ar czI,

pismo ZUS z dnia 21.10.2014 r. –k. 32-33 as.

Od 01.08.1969 r. do 01.08.1982 r. pracował w Spółdzielni (...) w L. na stanowisku kierowca ciągnika w (...) w P.. Wiosną 1970 r. ukończył kurs traktorzystów i od tego czasu pracował jako kierowca ciągnika stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie dopiero od dnia 05.01.1974 r. jak uznał organ rentowy. W okresie od 15.02.1973 r. do 14.12.1973 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Pracodawca ten obecnie nie istnieje.

/dowód: świadectwo pracy z dnia 02.08.1982 r. –k. 103 ar czI,
zaświadczenie z dnia 30.08.2005 r. –k. 99 ar czI,
zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach –k. 34 ar czIII,
zaświadczenie WKU w T. –k. 96 ar czIII,
zeznania świadka J. B. –k. 17v as,
zeznania odwołującego –k. 18 as,
zaświadczenie z dnia 30.05.1988 r. –k. 6 as/.

Odwołujący od dnia 02.08.1982 r. podjął zatrudnienie w Spółdzielni (...) w T. - gdzie pracował do dnia 30.09.1985 r. Obecnie ten pracodawca nie istnieje. Odwołujący pracował w tym przedsiębiorstwie w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony: marki S.i J.. Pracę w tym charakterze wykonywał w wymiarze pełnego etatu, stale, każdego dnia co najmniej po 8 godzin dziennie. Pracował między innymi przy rozładunku wagonów kolejowych. Po połączeniu z zakładem (...) powstał (...) w T. w którym odwołujący pracował w okresie od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony marki K..

Dowód: świadectwo pracy z dnia 03.10.1985 r. –k. 101 ar czI,
świadectwo pracy z dnia 22.05.1986 r. –k. 105 ar czI,
zeznania świadka J. D. –k. 18-19 as,
zeznania świadka J. M. –k. 26 as,
zeznania odwołującego –k. 18 as,

W okresie od 30.05.1986 r. do 03.08.1988 r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...) w T. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony: marki J.z naczepą. Pracę w tym charakterze wykonywał w wymiarze pełnego etatu, stale, każdego dnia co najmniej po 8 godzin dziennie. Woził różne materiały budowlane tj. rury, kręgi, stal.

Dowód: zeznania świadka I. C. –k. 26 as,
zeznania odwołującego –k. 18 as,
świadectwo pracy z dnia 19.08.1988 r. –k. 69 ar czI,
dokumentacja archiwalna –k. 38 ar czIII,

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka J. B. , że odwołujący od wiosny 1970 r. do 01.08.1982 r. pracował w Spółdzielni (...) w L. na stanowisku kierowca ciągnika w (...) w P. z wyłączeniem okresu od 15.02.1973 r. do 14.12.1973 r., kiedy odbywał zasadniczą służbę wojskową. Zeznania tego świadka korespondują z zeznaniami słuchanego w charakterze strony odwołującego, który sprecyzował, że od wiosny 1970 pracował jako kierowca ciągnika oraz dowodami z dokumentów w szczególności świadectwem pracy z dnia 02.08.1982 r., zaświadczeniem z dnia 30.08.2005 r. i zaświadczeniem o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, z którego wynika, że odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A dział VIII, poz. 3 rozporządzenia RM z dnia 07.02.1983 r.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków J. D. i J. M., bowiem w sposób spójny i konsekwentny wskazywały, iż w okresie od 02.08.1982 r. do 30.09.1985 r. w Spółdzielni(...)w T. pracował jako kierowca samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony: marki S.i J.. Po połączeniu z Zakładem (...) powstał (...) w T. w którym odwołujący pracował w okresie od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. również pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony marki K.. Zeznania te korespondują z zeznaniami odwołującego oraz dostępną dokumentacją pracowniczą.

Sąd na podstawie zeznań świadka I. C., zeznań odwołującego oraz dokumentacji archiwalnej ustalił, że w okresie od 30.05.1986 r. do 03.08.1988 r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...) w T. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony: marki J.z naczepą. Pracę w tym charakterze wykonywał w wymiarze pełnego etatu, stale, każdego dnia co najmniej po 8 godzin dziennie. Woził różne materiały budowlane tj. rury, kręgi, stal.

Wszyscy słuchani w sprawie świadkowie pracowali z odwołującym na przestrzeni poszczególnych spornych okresów i dzięki temu posiadali wiedzę na ten temat. Zeznania świadków korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i pozwalały w sposób wiarygodny ustalić rzeczywisty charakter pracy odwołującego we wskazanych okresach.

Także zeznania odwołującego Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spójne, konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Depozycje te potwierdziły wypowiedzi świadków współpracowników odwołującego, z których wynika że praca świadczona była w warunkach szkodliwych, a brak jest jakichkolwiek uzasadnionych podstaw, aby odmówić im właściwego dla nich waloru dowodowego.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, w szczególności zalegających w aktach rentowych, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości Sądu, zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego w tym wynikającego z art. 244 i art.245 kpc.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy J. K. przysługuje prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szkodliwych.

W prawdzie w zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do wznowienia postępowania na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych albowiem nie przedstawił w ocenie organu rentowego żadnych nowych dowodów, które byłyby nieznanne w postępowaniu zakończonym wydaniem prawomocnej decyzji z dnia 15.06.2013 r. W odwołaniu od tej decyzji oraz w toku postępowania odwołujący wskazywał kolejnych świadków oraz przedkładał nowe dodatkowe dowody z dokumentów dlatego też Sąd uznał, iż nie ma przeszkód w rozpoznaniu merytorycznym niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. §4 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestią sporną pomiędzy stronami było ustalenie, czy J. K. był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w L. na stanowisku kierowca ciągnika w (...)w P. od wiosny 1970 r. ukończył kurs traktorzystów, a nie dopiero od dnia 05.01.1974 r., następnie w (...) w T. od 02.08.1982 r. do 30.09.1985 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o nośności powyżej 3,5 tony, później w (...)w T. od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony oraz w (...)w T. od 30.05.1986 r. do 03.08.1988 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o nośności powyżej 3,5 tony. W toku postępowania na podstawie dodatkowej dokumentacji organ rentowy uznał odwołującemu dodatkowe okresy pracy w warunkach szczególnych tj. od 05.09.1988 r. do 13.03.1989 r. i od 07.11.1994 r. do 15.02.1995 r. i wskazał, że uznany wymiar pracy odwołującego w warunkach szczególnych wzrósł do 9 lat, 4 miesięcy i 15 dni.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia (§ 4 ust. 3). W myśl § 21 ust. 1, 4 i 5 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 22 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków

na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 kpc, który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowodniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Skoro więc w niniejszej sprawie odwołujący nie dysponował świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach, zasadnym stało się ustalenie okoliczności w jakich odwołujący świadczył pracę na podstawie zeznań świadków, jego zeznań oraz dowodów z dokumentów. W oparciu o nie Sąd ustalił, iż odwołujący był zatrudniony w (...) w L. na stanowisku kierowca ciągnika w (...) w P. i od wiosny 1970 r. do końca zatrudnienia pracował jako kierowca ciągnika stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie dopiero od dnia 05.01.1974 r. jak uznał organ rentowy. W ocenie Sądu należało mu doliczyć zatem okres od 01.05.1970 r. do 14.02.1973 r. jako okres pracy w warunkach szczególnych tj. wymienioną w wykazie A dział VIII, poz. 3 rozporządzenia RM z dnia 07.02.1983 r. w wymiarze 2 lata, 9 miesięcy i 14 dni. Sąd uznał także, że odwołujący w okresie od 02.08.1982 r. do 30.09.1985 r. w (...) w T. i od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. w (...)w T. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony tj. wykonywał pracę określoną w wykazie A dział VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Z zeznań świadków, zeznań odwołującego i dokumentów wynika że u tych pracodawców stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł samochodami ciężarowymi o nośności pow. 3,5 tony marki S., J., K.. W oparciu o zeznania świadka, zeznania odwołującego i dokumentację archiwalną Sąd ustalił, że odwołujący w okresie od 30.05.1986 r. do 03.08.1988 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...) w T. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodami ciężarowymi o nośności powyżej 3,5 tony: marki J.z naczepą. Pracę w tym charakterze wykonywał w wymiarze pełnego etatu, stale, każdego dnia co najmniej po 8 godzin dziennie tj. wykonywał pracę określoną w wykazie A dział VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Po uwzględnieniu wymienionych okresów zatrudnienia oraz okresów uznanych przez organ rentowy wymienionych w decyzji z dnia 15.06.2013 r. i uznanych w toku niniejszego postępowania co wynika z pisma organu rentowego z dnia 21.10.2014 r., odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szkodliwych określonych w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę odwołujący spełnia przesłanki do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach, wynikające z treści art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8, poz. 43 z póź. zm.). J. K. osiągnął bowiem wiek 60 lat ((...)r.), posiada wymagany okres zatrudnienia (ponad 25 letni okres składkowy), a przede wszystkim spełnia kwestionowaną dotąd przez organ rentowy przesłankę w postaci co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ po uznaniu mu spornych okresów pracy w warunkach szczególnych tj. od maja 1970 r. do 14.02.1973 r., kiedy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca ciągnika oraz w okresach: od 02.08.1982 r. do 30.09.1985 r., od 14.10.1985 r. do 22.05.1986 r. i od 30.05.1986 r. do 03.08.1988 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony jako kierowca samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony i doliczeniu okresów uznanych przez organ rentowy jako okresy pracy w warunkach szczególnych legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Sąd przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 01.04.2014 r. tj. od miesiąca zgłoszenia kolejnego, tym razem skutecznego wniosku o emeryturę na podstawie art. 129 ust. 1 powołanej ustawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art.477¹⁴ §2 k.p.c.